

General | | Actualitzat el 06/03/2023 a les 07:30

«Si segueixes plorant, li diré a la mama que surti a fora i et quedaràs sola amb mi»

El testimoni d'una mare durant la visita a la pediatra amb la seva filla

[inicicentrareport]A la meva filla li tocava **revisió dels tres anys** al Centre d'Atenció Primària del poble amb la seva pediatra. Des de bon principi, ella ja m'havia anat dient que no volia anar-hi, però jo vaig explicar-li que ho havíem de fer perquè quan tens tres anys toca que mirin que tot està bé. Ella insistia que no.

A l'entrar a la consulta, la **pediatra** em va demanar que li traiés la roba. Ella no volia, es resistia i es va posar a plorar. S'aferrava a la meva cama.

La pediatra m'anava dient que ho havíem de fer, i jo vaig optar per demanar-li una mica més de temps perquè la meva filla necessitava espai i recolzament. Plorava cada vegada més i més.

La pediatra va insistir que la pugés a la llitera, me la va prendre dels braços, la va asseure i li va dir: "**Si segueixes plorant així li diré a la mama que surti a fora i et quedaràs amb mi sola**, que no has de plorar així?"

Em va molestar, però vaig callar. Vaig agafar la meva filla a coll, la vaig abraçar i li vaig dir que si volia plorar que plorés. Que podia plorar sempre que volgués, però que havíem de pesar-la, que jo li donaria la mà i no la deixaria.

La pediatra anava insistint i comentant: "Com es diu la teva mestra al cole? Perquè quan hi vagis li hauràs de dir que ho has fet fatal, que **t'has portat molt malament** i que has plorat tota l'estona?".

Jo seguia callada com si no la sentís i li deia en tot moment que estava aquí i que havíem de fer-ho, a poc a poc, però havíem de mirar si tot estava bé. La meva filla es mirava la pediatra i seguia plorant amb molt de sentiment fent entretalls amb la respiració.

Lavors la pediatra me la va tornar a prendre de les mans i li va dir: "Mira, et pesarem aquí a la bàscula dels bebès, perquè com que **plores com un bebè**...Sembles una nena petita?". Jo vaig anar a agafar-la ràpidament dels braços de la pediatra i la vaig abraçar.

Li vaig dir a la pediatra que li intentaria explicar millor a casa i que tornaria un altre dia, que no m'agradava fer-li fer res a la força i encara menys desvestir-la?

La pediatra em va contestar: "a mi tampoc m'agrada fer res a la força, però de vegades s'ha de fer. **No pot ser que una nena de tres anys et mani a tu i aconseguixi el que vol?**"

Al final no vaig poder més, i jo li vaig dir: "és un lloc que no els agrada venir i és normal que reaccionin així. Per això actua així, està treient les seves emocions. No és un lloc agradable. A mi si em fessin anar a un lloc que no vull anar i em forcessin també em resistiria. Ella ho expressa així, perquè encara no ho sap gestionar".

Marxant, quan li estava posant la jaqueta a la meva filla, seguia amb la respiració entretallada i

---

mig plorosa, la pediatra anava dient: "molt malament eh, t'has portat fatal i ho has fet molt malament, ja li pots dir a la teva mestra al cole i a tots als nens que ho has fet fatal?" I llavors es va girar cap a mi i em va dir: "no pot ser que se't pugi a la gepa i faci el que li doni la gana?"

Vaig tancar la porta i vaig marxar. En sortir al carrer em vaig **posar a plorar**. Quan vaig arribar a casa vaig sentir molta impotència. Impotent de no haver sabut dir-li a la pediatra que no havia de fer-li sermons a la meva filla, simplement havia de respectar-la i ja està.

M'havia quedat **bloquejada** de dir-li el què pensava per por que després en altres consultes ens tractés encara més malament.

Per què encara avui hi ha professionals que fan servir mètodes de la vella ensenyança, utilitzant el **xantatge emocional**, les **comparacions** i **atacant l'autoestima**? No entenc com una metge especialitzada en criatures pot tractar amb tan poc respecte els seus petits pacients. Ja ens costa anar a consulta, només falta que ens tractin així.

Crec que qualsevol metge, amb el pacient que sigui, l'ha d'acompanyar en tot moment amb humilitat, respecte i humanitat. I més un metge a qui deixem a les seves mans la nostra salut, tant física com mental.

El testimoni en primera persona de la Maria, recollit per la periodista **Irene Ramentol**
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
[ficentrareport]
.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;
color: #b44f52;
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
```

```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```